

vigtige Problem. Der er kun een af de juridiske Professorer, der ikke har vaklet, nemlig min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Axel Møller. Han har ikke vaklet med Hensyn til sin Opfattelse af dette vigtige Punkt, og derfor forekommer det mig, at det burde være hans absolutte og første Pligt fra sine Kolleger indenfor Forsikringsomraadet at skaffe en Erklæring til Veje. Blandt de Erklæringer, som vi mangler, men som jeg haaber Sundhedsministeren i Dag kan udtale sig om, er der en fra Statsadvokaten, som sikkert ogsaa vil kunne komme til at spille en Rolle for nogle af dem, der staar vaklende paa dette juridiske Punkt. Men jeg gør opmærksom paa, at naar der er en enkelt lille Gruppe indenfor det konservative Folkeparti, der gaar imod dette Lovforslag, har deres Bevæggrund dertil udelukkende været Retsfølelsen.

Ser vi paa de Radikales Syn, ja, da ser vi, at det juridiske Grundlag overhovedet ingen Rolle har spillet for dem. I Betænkningen staar der meget smukt: „Mindretallet skal herom“ — med Hensyn til Lovligheden af en Nedsættelse af Rønten for dem, der allerede nyder Rente i Henhold til Lovens Forsikringsbestemmelser — „henvise til sine Udtalelser ved første Behandling.“ Man vil saa med Iver slaa op for at se, hvad det radikale Medlem ved første Behandling sagde om det juridiske Spørgsmaal, og Svaret vil man finde Spalte 2843. Der staar to Sætninger, der i en uhyre Grad kendetegner de Radikales Stilling til hele den Nedsættelseslovgivning, der finder Sted i disse Tider. Det ærede Medlem Hr. P. Munch opkaster det Spørgsmaal: „Er det nu overhovedet lovmedholdeligt at foretage en saadan Ændring?“ — og nu kommer det saare oplysende Svar: „Jeg skal for min Del ikke udtale nogen bestemt Mening derom“. Vær saa artig, enhver har Lov til at gøre, som han vil ud fra sit juridiske Synspunkt. Socialdemokraterne har jo stillet sig lige saa valent, de har heller ikke vovet at lægge det juridiske Synspunkt som Grundlag for deres Kamp mod dette Lovforslag.

Jeg begyndte med at sige, at det er den lille „Urimelighed“ fra Sundhedsministerens Side, som vil blive det afgørende for dette Lovforslags Skæbne. Jeg vil haabe, at vi maa kunne samle et Flertal om dets Vedtagelse, thi jeg maa understrege, at er der nogen Lov, der har skadet al social Lovgivning, saa er det Invalidrenteloven, og er der noget, der i Fremtiden vil skade al social Lovgivning, vil det være dette, om vi ikke kan naa at faa rettet

denne Lov saaledes, at den kan komme til at virke nogenlunde heldigt ude i Befolkningen. Ogsaa de Radikale er jo enige om, at det er en slet Lov. En af de Radikales Stormænd, den radikale Skribent, Landstingsmand Dr. Brandes, skriver hver Maaned i „Politiken“ en Kritik af, hvad der er hændt i den forløbne Maaned, og selvfølgelig indeholder denne Kritik ogsaa en Kritik af de forskellige Ministres mere eller mindre heldige Optræden. Med Ironi vender det ærede Landstingsmedlem sig mod Sundhedsministeren og skriver, at naar denne havde en saa let Opgave som at gennemføre Nedsættelse af Invalidrenteloven, saa maatte han være en Kludremikkel, naar han ikke kunde gennemføre det. Men naar vi saa ser paa, hvad en anden Radikal, det ærede Medlem Hr. P. Munch, gør af Vanskeligheder ved at faa rettet denne Lov, saa vil man se, at Dr. Brandes' Overlegenhed og det ærede Medlem Hr. P. Munchs Underlegenhed staar i en skarp Modsætning til hinanden. Den Taagesky, som det ærede Medlem Hr. P. Munch ruller op i sin Betænkning, er jo af en saadan Art, at den ikke kan tjene til Grundlag for nogen reel Forhandling om en virkelig Ændring af denne slette Lov. Jeg skylder dog det ærede Medlem Hr. P. Munch at sige, at en af ham foreslaaet Ændring, som ogsaa fra vor Side blev foreslaaet ved Lovforslagets første Behandling, og som gaar ud paa at skaffe Arbejde til Invaliderne, gennemføres nu ved alle fire Partiers Medvirken.

Paa et enkelt Punkt har det konservative Folkeparti ment at maatte tage en Særstilling. Det er klart, at naar det konservative Folkeparti ønsker gennemført en Ændring i det forelagte Lovforslag, hvorved ca. en Fjerdedel af Invalidrentenynderne kommer op paa deres hidtidige Rente af 800 Kr., saa var det nødvendigt, at ogsaa det Bidrag, der skulde ydes til Lovens Gennemførelse, blev forhøjet, og vi har derfor ment, at de gamle Rater for de forsikrede burde opretholdes. Paa den anden Side har vi ment, at hele Invalidrenteloven er og bliver en Samfundssag, og at man ikke kan paalægge en enkelt Stand at betale Særbidrag til den. Derfor har vi ogsaa ment — og ment det endnu skarpere, efter at vi har undersøgt Aarsagerne til Invaliditeten og set f. Eks., at 68 pCt. af Rentenynderne var Kvinder mod 32 pCt. Mænd —, at Arbejdsgiverne ikke bør betale Særbidrag til Lovens Gennemførelse, det maa være en Udgift, der paahviler Skatteyderne med ligelige Beløb. Det kan være, at denne